

WINTERWARMTE IN MERMAIDS POINT

Winterwarme
in Mermaids
Point
Sarah Bennett



Winterwarmte in Mermaids Point

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Sarah Bennett

Oorspronkelijke titel: *Happy Endings at Mermaids Point*

Vertaling: Stevie Martens

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Vivian van Leeuwen

Illustraties en zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave november 2024

ISBN 9789403765136

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lijst van personages

ALEX NELSON: Halfbroer van Tom, oom van Emily en Max, zoon van Archie en Philippa Nelson. Voormalig accountant en nu eigenaar van Mermaid Tales and Treasures, de boekwinkel in het dorp. Auteur van de bestseller *The Marriage Roller Coaster*. Protagonist van *Lentekriebels in Mermaids Point*.

ALI MACKEY: Runt een diner in Las Vegas met haar man Gus.

ALUN WISE: Plaatselijke makelaar.

ANDREW MORGAN: Getrouwd met Sylvia, vader van Laurie en Nick. Eigenaar van The Mermaids Cave, een grote cadeauwinkel aan de kust.

ANNA NELSON: Toms overleden vrouw en moeder van Emily en Max.

ARCHIE NELSON: Vader van Tom en Alex. Getrouwd met Philippa, opa van Emily en Max. Bij de familie bekend als 'Pop'.

AUDREY: De nieuwsgierige buurvrouw van Aurora's ouders.

AUGUSTUS 'GUS' MACKEY: Runt een diner in Las Vegas met zijn vrouw Ali.

AURORA STORM: Popster die een aantal zeemeerminwaarnemingen rond de Point op touw zette als onderdeel van een virale campagne voor haar comebackalbum. Had een

korte affaire met Nick toen ze in het dorp was. Protagonist van *Winterwarmte in Mermaids Point*.

BARBARA MITCHELL: Lid van de plaatselijke breiclub. Woont samen met Malcolm Gadd.

BEV: Lid van de plaatselijke breiclub. Staat erom bekend een scherpe tong te hebben.

BLAZE REYNOLDS: Oprichter van ATG (All the Goss), een schunnige roddelwebsite.

BUD CALLAGHAN: Op huwelijksreis in Las Vegas met zijn vrouw Helen.

CARLY KING: Roddeljournalist.

CARLOTTA: Kat van Barbara Mitchell.

CHAD LOGAN: Hollywoodlegende. Getrouwd met Melissa Howard.

DAMIAN: Jongen die in Mermaids Point woont.

DENNIS ROUSE: Eigenaar van DR Talent Agency. Agent van Aurora Storm. Getrouwd met Hetty.

EERWAARDE STEELE: Eerwaarde van Mermaids Point.

EMILY NELSON: Tienerdochter van Tom en Anna.

GABRIEL: Een cairnterriër.

GARETH BECKETT: Nerissa's overleden verloofde. Stierf bij een verkeersongeluk tijdens een militaire missie vijftientig jaar voor het begin van het eerste boek.

HELEN CALLAGHAN: Op huwelijksreis in Las Vegas met haar man Bud.

HETTY ROUSE: Getrouwd met Dennis, helpt hem met het runnen van DR Talent Agency.

IVY FISHER: Heeft haar eigen bedrijfje, waarbij ze reparaties en verstellingen doet vanuit de boekwinkel in het dorp. Beste vriendin van Laurie. Protagonist van *Lentekriebels in Mermaids Point*.

WINTERWARMTE IN MERMAIDS POINT

JAKE SMITH: Onderzoeksjournalist die momenteel werkt aan een non-fictieboek over drugssmokkel. Protagonist van *Zomerliefde in Mermaids Point*.

JANEY: Inwoner van Mermaids Point. Getalenteerde zangeres.

JEN FISHER: Moeder van Ivy. Overleden in januari na een lang ziekbed.

JULIAN KNOX-CAVENDISH: Ex-vriend van Aurora Storm.

KAYLEIGH: Backstage-assistent tijdens de Divas-show in Las Vegas.

KIM POWELL: Moeder van Aurora. Getrouwd met Ross.

KITTY DUKE: Lid van de plaatselijke breiclub. Een schat van een vrouw.

LEONARD CAVENDISH: Voormalige eigenaar van de plaatselijke boekwinkel die nu van Alex en Ivy is.

LIAM: Plaatselijke architect die samenwerkt met Nick Morgan.

LINDA SMITH: Moeder van Jake en een goede vriendin van Nerissa.

LORELAI 'LAURIE' MORGAN: Eigenaar van het café naast de cadeauwinkel van haar ouders. Protagonist van *Zomerliefde in Mermaids Point*.

LOUISE: Inwoner van Mermaids Point. Zij en haar man zijn bezig met de aankoop van een van de appartementen in het pakhuis van Nick Morgan.

LUCA: Eigenaar van de plaatselijke delicatessenwinkel. Getrouwd met Maria.

LUCIFER: Kat van Alex en Ivy.

MAC: Hoofdredacteur van de krant waar Jake voorheen werkte.

MALCOLM GADD: De voormalige dokter van Mermaids Point. Bij iedereen bekend als 'Doc'. Grotendeels met pensioen. Woont samen met Barbara Mitchell.

- MARCY JOHNSON:** Popster en de hoofdact van de Divas-show in Las Vegas.
- MARGOT BECKETT:** Moeder van Gareth.
- MARIA:** Eigenaar van de plaatselijke delicatessenwinkel, samen met haar man Luca.
- MAX NELSON:** Tienerzoon van Tom en Anna.
- MELISSA HOWARD:** Voormalig Hollywood-actrice, nu talk-showhost. Getrouwd met Chad Logan.
- MEVROUW BAILEY:** Een vaste klant in de boekwinkel.
- NERISSA MORGAN:** Jongere zus van Andrew, tante van Laurie en Nick. Werkt in de huisartsenpraktijk. Protagonist van *Herfstdromen in Mermaids Point*.
- NICK MORGAN:** Runt een bedrijf voor rondvaarten vanuit de haven van de Point met zijn oom Tony. Heeft nog steeds gevoelens voor Aurora Storm. Protagonist van *Winterwarmte in Mermaids Point*.
- NICHOLAS:** Een ongedurige peuter in een motel.
- PETE BRAY:** Eigenaar van The Sailor's Rest, een populaire pub aan de kust, en de Penny Arcade, een speelhal die zich een paar deuren van de pub vandaan bevindt.
- PHILIPPA NELSON:** Vrouw van Archie, moeder van Alex en stiefmoeder van Tom. Stiefoma van Emily en Max. Bij de familie bekend als 'Mimi'.
- ROB:** Plaatselijke aannemer die voor Nick Morgan werkt.
- ROSS POWELL:** Vader van Aurora. Getrouwd met Kim.
- RUBY:** Schoolvriendin van Emily Nelson.
- SOPHIA:** Meisje dat in Mermaids Point woont.
- SYLVIA MORGAN:** Getrouwd met Andrew, moeder van Laurie en Nick. Is eigenaar van The Mermaids Cave en werkt daarnaast parttime op de dorpschool als klassenassistente.
- TOBY:** Golden retriever van Tom en Nerissa.

WINTERWARMTE IN MERMAIDS POINT

TOM NELSON: Weduwnaar van Anna en vader van Emily en Max. De dorpsdokter. Protagonist van *Herfstdromen in Mermaids Point*.

TONY EVANS: Broer van Sylvia en oom van Laurie en Nick. Eigenaar van Mermaid Boat Tours, een rondvaartbedrijf dat toeristen meeneemt op tochten door het gebied en naar de Seven Sisters, een groep nabijgelegen eilanden.

WENDY HANCOCK: Ex-vriendin van Ivy's vervreemde vader. Werkt in de plaatselijke groentewinkel.

Proloog

‘**P**ak jij die kant even?’ Nicks vader, Andrew Morgan, gebaarde naar de andere kant van het felgekleurde, gestreepte windscherm waar hij mee worstelde. Het waaide niet heel hard, maar het strakke stuk stof zou hun steeds groter wordende familie helpen een plekje op het strand te claimen en een herkenningspunt naar de juiste plek vormen als het smalle stuk zand straks vol mensen zat. Er was genoeg ruimte op de kiezels achter hen, maar dit was een van de weinige zomerdagen dat niemand hoefde te werken en zijn vader was vastbesloten geweest om een goede plek te bemachtigen, en daarom waren ze met z’n tweeën al voor half acht op het strand om alles klaar te zetten. Nu het laatste lange weekend van augustus achter de rug was, verlieten de toeristen de Point en de Morgans en de Nelsons zouden niet de enige lokale families zijn die van het heerlijke weer wilden profiteren voordat ze weer terugvielen in hun routines van school en werk.

Nick hield de houten paal op zijn plaats terwijl zijn vader hem met een rubberen hamer in het zand tikte en probeerde niet te denken aan de talloze taken die op hem lagen te wachten

in het pakhuis. Zijn ouders vroegen niet veel van hem, dus nadat ze zoveel moeite hadden gedaan om een familiedag te organiseren, was dit wel het minste wat hij kon doen. Afgezien van zijn tante Nerissa, die als assistente werkte in de huisartsenpraktijk van haar partner Tom Nelson, die ongeveer een jaar geleden naar Mermaids Point was verhuisd om de praktijk over te nemen, was hun hele familie afhankelijk van het toeristen-seizoen om het hoofd boven water te houden. Iedereen had keihard gewerkt tijdens dit ongelooflijk succesvolle seizoen. Dankzij een langdurige periode van hogedruk boven het Verenigd Koninkrijk was de afgelopen zomer bijzonder warm geweest. Zijn ouders waren de eigenaars van een cadeauwinkel aan de kust en zijn zus was de eigenaar van het aangrenzende café. Alex, Toms broer en een goede vriend van Nick, had de afgelopen lente de boekwinkel in het dorp overgenomen. Hoewel iedereen er nog steeds naar verwees als de boekwinkel, was het uitgegroeid tot veel meer dankzij Ivy's creatieve artikelen, die de helft van de winkel vulden. Nick zelf hielp zijn oom met het runnen van een pleziervaartbedrijf vanuit de oude haven. Het was lastig om zijn baan bij zijn oom te combineren met het verbouwen van een pakhuis tot vier moderne appartementen en Nick had zwaar geleund op Rob, zijn hoofdaannemer, om alles soepel te laten verlopen. Door de enthousiaste manier waarop Rob had gepraat over het vooruitzicht van een vrije dag, verwachtte Nick dat hij, zijn vrouw en hun drie kleine kinderen van de zon zouden gaan genieten. Hopelijk zou het Nick wat reserves opleveren voor de lange werkdagen die ongetwijfeld nog nodig waren om alles op tijd af te krijgen. Nu de zomer bijna voorbij was, had Nick meer vrije tijd en hij was van plan om al die tijd te besteden aan het afwerken van de appartementen voordat het weer omsloeg.

Terwijl zijn vader de stromatten uitrolde die het meeste zand van hun handdoeken moesten houden, hief Nick zijn hand op om zijn ogen af te schermen en staarde hij naar de kalme zee. Ochtenden als deze maakten het makkelijk om te geloven dat ze voor altijd van de zon zouden kunnen genieten, maar zoals alle inwoners van de Point wist hij beter.

Over niet al te lange tijd zou dat kalme blauw een kolkende donkergrijze massa zijn, met witte brekers die het zand en een deel van de kiezels zouden opslokken.

‘We hadden ons geen beter begin van de dag kunnen wensen,’ merkte zijn vader op terwijl hij naast Nick kwam staan. ‘Ik weet dat er evenveel zware als goede tijden zijn, maar ik zou nergens anders willen wonen.’

Nick onderdrukte een gefrustreerde zucht. Hoewel zijn vader waarschijnlijk dacht dat zijn opmerking heel subtiel was, was het een van de vele soortgelijke opmerkingen die verschillende familieleden de afgelopen maanden tegen hem hadden gemaakt. Ze merkten dat hij rusteloos was en hij wist dat ze zich daar zorgen over maakten. Hij maakte zich er zelf ook zorgen over. Zijn project om het oude pakhuis met uitzicht op de haven te verbouwen tot vier appartementen had hem een nieuwe focus moeten geven en hem zijn eigen woning moeten opleveren, want hij was te oud om nog bij zijn ouders te wonen. Toen hij in de stalenboeken begon te kijken, koos hij voor alle vier de appartementen echter dezelfde neutrale keukenblokken en badkamertegels, in plaats van zijn oorspronkelijke plan om er een naar zijn eigen smaak in te richten. Het was het beste om zijn opties open te houden, had het stemmetje in zijn hoofd gezegd, voor het geval hij het appartement alsnog wilde verhuren of later zelfs zou besluiten om het pakhuis te verkopen. Hij zou moeten bruisen van opwindning bij het vooruitzicht om

straks eindelijk zijn eigen plek te hebben, maar in plaats daarvan voelde hij... niets.

Zijn oog viel op een groepje dobberende roze badmutsen, het bewijs dat de plaatselijke open water-zwemclub profiteerde van de rust voordat de zee straks zou krioelen van de mensen. Om te voorkomen dat zijn vader hem nog een goedbedoelde peptalk zou geven, wees Nick naar de groep. 'Ik vraag me af wie van hen Linda is.' Hoewel het even had geduurd voor ze haar draai had gevonden, had Linda een tijdje nadat ze haar zoon Jake naar de Point was gevolgd de moed gevonden om deel te nemen aan allerlei activiteiten. Nu maakten ze allebei zo'n groot deel uit van de familie dat het voelde als veel langer dan een jaar geleden dat Jake naar het dorp was gekomen om de zeemeerminwaarnemingen te onderzoeken die viraal waren gegaan en verliefd was geworden op Nicks jongere zus Laurie.

'Waarschijnlijk degene achteraan die naar ons zwaait,' zei zijn vader grijnzend terwijl hij zijn hand opstak om terug te zwaaien. Al snel zwaaiden meerdere zwemmers. Een paar leden van de groep namen het serieus en ploeterden door de zacht rollende golven als een van de Brownlee-broers die olympisch goud probeerden te winnen in de triatlon, maar de meesten kozen ervoor op een tempo te zwemmen waarbij ze konden kletsen en elkaar in de gaten konden houden. Nicks blik dwaalde af naar de eilandengroep in de verte, plaatselijk bekend als de Seven Sisters. Hij had jarenlang toeristen en vogelaars meegenomen om ze te bekijken en sindsdien kende hij alle plekken om af te meren. Nick wendde zijn blik af, zichzelf vervloekend omdat hij aan Linda had gedacht, wat had geleid tot denken aan Jake, die stomme zeemeerminnenstunts en daardoor... néé. Hij dwong zichzelf aan iets anders te denken. Hij schudde zich uit als een hond die uit het water komt, alsof

zij net zo gemakkelijk kon worden afgeschud als een paar druppels zout water, liep terug naar zijn vader en begon handdoeken over de matten te leggen. De anderen zouden hier snel zijn – Laurie had hen broodjes met spek beloofd als bedankje voor hun vroege inspanningen – en Nick zou de dag door niets laten bederven. Zelfs niet door zijn meelijwekkende verlangen naar iets wat toch nooit zou gebeuren.



Nicks moeder, Sylvia, arriveerde iets meer dan een half uur later, tegelijkertijd met Laurie en Jake. Zijn zus zwaaide toen ze hen zag en hield een koeltas omhoog, waarvan Nick vurig hoopte dat die de beloofde broodjes met spek bevatte. Jake liep een paar passen achter hen. Zijn wenkbrauwen waren gefronst van de inspanning die het hem kostte om twee enorme koelboxen mee te slepen, die ongetwijfeld gevuld waren met andere lekkernijen. Nadat hij Jake had geholpen de koelboxen in de schaduw van de grote parasol te zetten, ging Nick op zijn handdoek zitten en haalde hij zijn broodje uit het zilverfolie. De geur van knapperige bacon deed hem watertanden en met gesloten ogen bracht hij het broodje naar zijn mond... *Klets!* Een koude klodder raakte de achterkant van zijn nek en hij draaide zich met een ruk om, geschrokken door de onverwachte sensatie. Zijn moeder greep zijn hoofd vast en dwong hem naar voren te kijken. ‘Blijf stil zitten terwijl ik je insmeer,’ zei ze, terwijl ze de klodder zonnebrandcrème begon uit te smeren.

‘Ik kan het zelf wel,’ mopperde Nick, terwijl hij probeerde weg te schuiven zodat hij van zijn ontbijt kon genieten. ‘Ik ben achtentwintig, geen acht.’

‘Och, stil, jij grote baby, ik ben zo klaar,’ zei zijn moeder,

waarna ze een kus op zijn wang drukte, waardoor Nick zowel met zijn ogen wilde rollen als wilde glimlachen. Sylvia Morgan was een natuurkracht en het was zinloos om te proberen haar te veranderen – niet dat Nick dat wilde, hoewel ze hem nog steeds als een kind behandelde.

Nick wierp een smekende blik op zijn vader, die grijnzend zijn broodje op zat te eten. ‘Je kunt maar beter doen wat je moeder zegt, jongen, je weet dat ze uiteindelijk toch haar zin krijgt.’

Tot zover de morele steun! Nick staaarde even sip naar zijn broodje voordat hij het met een zucht inpakte en op de handdoek naast hem legde. Hij leunde een beetje achterover en liet zijn moeder verder gaan met het uitsmeren van de zonnebrandcrème. Hij protesteerde pas toen ze zo hard aan de hals van zijn T-shirt trok om zonnebrandcrème in zijn nek te kunnen smeren dat zijn luchttoevoer bijna werd afgesneden. ‘Genoeg, mam, serieus.’ Hoofdschuddend schuifelde Sylvia Morgan op haar knieën naar haar man toe, wiens grijns verdween toen hij zich realiseerde dat hem dezelfde behandeling als zijn zoon te wachten stond. Met een zelfvoldane grijns pakte Nick zijn broodje. Snel schrokte hij het naar binnen voordat er weer iets tussen kwam.

Hij had de laatste hap net op toen een koor van begroetingen – en een enthousiaste blaf – de komst van de familie Nelson aankondigde. Behalve Tom, Nerissa en Toms twee tienerkinderen, Emily en Max, waren ook Alex, zijn vriendin en zakenpartner Ivy en zijn ouders Archie en Philippa van de partij. Linda, die rode wangen had van haar zweminspanningen, maakte de groep compleet. Ze was in het voorjaar tijdelijk in de bovenwoning van de praktijk gaan wonen, maar niemand leek haast te hebben om haar te laten verhuizen.

Hoewel ze nog steeds in Londen woonden, verbleven Archie en Philippa momenteel bij hun oudste zoon terwijl Archie herstelde van een gebroken been na een onverstandige poging om de blauweregen voor zijn slaapkamerraam te snoeien zonder dat iemand zijn ladder vasthield. Nick zag dat hij een wandelstok moest gebruiken om zich een weg te banen over de glibberige kiezels, maar hij was tenminste weer op de been, en dat was voor iedereen een opluchting. Alex had hem verteld dat hij de praktijk vermeed omdat zijn vaders humeur met de dag slechter leek te worden. De chagrijnige blik die Archie zijn oudste zoon toewierp toen Tom hem wilde helpen, sprak boekdelen.

Toby, de enthousiaste golden retriever van de familie, was zich niet bewust van de spanning en was buiten zichzelf van opwinding over wie hij als eerste zou begroeten. Nick slaagde erin een enthousiaste lik af te weren, maar zijn vader had minder geluk en werd vol in zijn gezicht geraakt. Toby was eerst van de vorige dokter geweest en was om de een of andere reden bij Nerissa en Tom gebleven nadat die met pensioen was gegaan. Het had allemaal goed uitgepakt, want Max had een band gekregen met de lieve hond en het was voor iedereen duidelijk dat de twee nu onafscheidelijk waren. Doc was bij zijn partner Barbara ingetrokken, die niet alleen in een huisje woonde dat te klein was voor een grote hond, maar ook de eigenaar was van een zeer kieskeurige kat, genaamd Carlotta. Carlotta had veel te verantwoorden als het ging om mensen die onverwacht huisdieren adopteerden, want dankzij haar waren Alex en Ivy de eigenaren geworden van een enorme zwarte kat, die de toepasselijke naam Lucifer had. Barbara had beloofd om Lucifer in huis te nemen nadat meneer Cavendish zijn boekwinkel had verkocht en naar Cornwall was verhuisd. Carlotta dacht daar

echter anders over, dus bleef Lucifer in de boekwinkel opduiken tot Alex en Ivy uiteindelijk toegaven en hem lieten blijven. Alex en Lucifer hadden een haat-liefdeverhouding, hoewel de knorrige oude kater zijn nieuwe eigenaar steeds meer begon te mogen en nog slechts af en toe naar hem klauwde.

Terwijl hij zich overeind haastte om de Nelsons te helpen met het wegzetten van hun spullen, kon Nick niet anders dan lachen om de absolute chaos die er heerste. Tom en Archie gaven volledig tegenstrijdige instructies over wat waar moest staan en Max probeerde een nieuwsgierige Toby er zonder veel succes van te weerhouden om zijn neus in de zak te steken waarin Laurie het afval van de broodjes met spek had opgeborgen. De vrouwen negeerden de mannen: ze waren te druk met het uitwisselen van knuffels en kussen, alsof ze elkaar al maanden niet gezien hadden. Nick keek naar zijn vader, die languit op zijn handdoek lag met een boek dat zijn gezicht afschermdde van zowel de zon als de chaos om hem heen, en bedacht niet voor het eerst dat hij een goed voorbeeld was om te volgen. Terwijl het volume om hem heen aanzwol, kreeg Nick een beeld van hoe het leven in de praktijk moest zijn, waar veel mensen dicht op elkaar leefden. Het was een stuk rustiger in het huis van zijn ouders sinds Laurie verhuisd was naar het huisje dat Jake huurde, dat vlakbij de grote uitloper lag waar het dorp zijn naam aan ontleende, maar toch verlangde Nick naar zijn eigen plekje. Zodra de basis was gelegd, was hij van plan om zijn intrek te nemen in het pakhuis, zelfs als dat betekende dat hij de komende maanden in een slaapzak op de grond moest slapen.

Nick zag een voetbal tussen de wirwar van tassen, handdoeken en andere spullen liggen en pakte hem op. De enige manier om een beetje rust te creëren, was door de groep uit te dunnen. 'Heb je zin om een potje te voetballen?' vroeg hij aan

Max, die nog steeds probeerde om de hond onder controle te krijgen. Meestal was Toby een heel brave hond, maar net als alle retrievers dacht hij meer met zijn maag dan met zijn hersenen.

‘Ik doe mee!’ zei Jake, die doorhad wat Nick van plan was en naar Max toesnelde om hem te helpen met de hond. ‘Af,’ zei hij op een duidelijke, ferme toon tegen de hond, waar Toby meteen op reageerde. Jake was een rustige man, maar als hij iets zei, luisterde iedereen. Max wierp Jake een dankbare grijns toe en het drietal liep een stukje bij de rest van de groep vandaan.

‘Doet er nog iemand mee?’ riep Nick.

‘Zolang je het niet erg vindt om ingemaakt te worden,’ zei Alex lachend, terwijl hij zijn schoenen aantrok en naar hen toe liep. ‘Wij zijn het dreamteam, of niet dan, Max?’ Hij gaf zijn neefje een high five.

‘We maken jullie klootzakken in!’ jubelde de tiener, waarna hij met een vuurrood hoofd ‘sorry’ mompelde toen zowel Nerissa als zijn oma hem waarschuwend blikken toewierpen.

‘Als je me vijf minuten geeft,’ zei Tom, die met een rood hoofd met een verstelbare strandstoel worstelde. ‘Is dit een goede plek?’ vroeg hij aan Archie.

‘Een beetje meer in de zon,’ antwoordde zijn vader.

‘In de schaduw zit je prima,’ beet zijn vrouw Philippa hem toe. ‘Je weet wat de dokter heeft gezegd over die moedervlek op je arm.’

Het stel keek elkaar een moment lang boos aan, maar toen veranderde Archies frons in een liefdevolle glimlach. ‘Wat zou ik zonder jou moeten?’ Hij liet zijn vrouw en Tom hem helpen in de stoel te gaan zitten. Zijn been bezorgde hem duidelijk nog steeds veel last.

Toen Archie eenmaal zat, wendde Philippa zich tot Tom. ‘Ga jij maar naar de jongens toe, wij regelen hier alles wel.’

Nick kon zijn grijns niet verbergen toen hij de blik op Toms gezicht zag. Voor een man die eraan gewend was om de verantwoordelijkheid van dorpsdokter te dragen moest het pijnlijk zijn om zo snel te worden afgedaan als overbodig.

Nicks vader legde zijn boek aan de kant en stond op. 'Kom op, Tom, we laten de dames met rust, dan kunnen we deze jongelui laten zien hoe je moet voetballen.' Je kon het altijd aan zijn vader overlaten om de boel te kalmeren. Je zou het misschien niet zeggen door zijn relaxte en goedlachse karakter, maar Nick dacht niet dat er iemand was met een beter inzicht in mensen dan Andrew Morgan. Tom had nog steeds een gestreste uitdrukking op zijn gezicht, maar toen Andrew zijn arm om zijn schouder sloeg, liet hij zich naar de plek leiden waar de andere mannen zich hadden verzameld.

'Morgans tegen Nelsons?' stelde Alex voor, waarna hij de bal uit Nicks handen pakte en ermee naar een rustige plek rende, waar ze niemand tot last zouden zijn.

'Je wilt echt wanhopig graag verliezen, hè?' zei Jake plagerig, waarna hij een schijnbeweging naar de bal maakte en Alex daarvoor bijna de zee in duwde. Na een twintig minuten lange intense combinatie van schaamteloos valsspelen, ter plekke bedachte regels en een ongeremd enthousiaste hond, die volgens beide teams bij hun team hoorde, was iedereen drijfnaat van de vele tuimelingen in het water. Nick schudde zijn te lange krullen uit zijn gezicht, opzettelijk in de richting van Alex, die net klaar was met het afdrogen van zijn gezicht met zijn doorweekte T-shirt.

'Bedankt,' gromde Alex, terwijl hij zijn wang afveegde.

'Graag gedaan!' antwoordde Nick zo irritant opgewekt mogelijk. Zelfs met Max' creatieve puntentelling kwam team Morgan als winnaar uit de bus. 'Jullie betalen vanavond voor het bier,' zei Nick tegen zijn vriend.

Alex grimaste even, maar toen verscheen er een grijns op zijn gezicht die hem nog knapper maakte dan hij al was. Het was echt niet eerlijk dat iemand die er zo goed uitzag ook nog eens zo aardig was. Geen wonder dat Ivy als een blok voor hem was gevallen. Nick zette de gedachte van zich af: hij was er nog steeds niet helemaal klaar voor om te aanvaarden dat Alex en Ivy een stel waren. Hoewel ze nooit iets met elkaar hadden gehad, was er altijd de verwachting geweest dat Nick en Ivy uiteindelijk samen zouden eindigen. Hun moeders waren beste vriendinnen sinds hun schooltijd, en ook Ivy en Laurie waren al jaren beste vriendinnen, afgezien van een korte periode van vervreemding. Vroeger had Nick Ivy als een zusje beschouwd, maar hij zou tegen zichzelf liegen als hij zei dat hij niet had gemerkt hoe ze was uitgegroeid tot een mooie, zorgzame vrouw. Hoewel de vonk nooit echt tussen hen was overgeslagen, had hij zich meer dan eens afgevraagd of hun vriendschap ooit tot meer zou kunnen uitgroeien. Wat allemaal veel uitgekookter klonk dan het was. Hij gaf heel veel om Ivy en respecteerde haar, en hij wist dat ze samen een leven hadden kunnen opbouwen als ze daar allebei de moeite voor hadden willen doen. Niet elke relatie begon met vuurwerk. Hij wist beter dan de meesten dat verzenkende chemie niet genoeg was om iemand bij je te houden. Vooral niet als die persoon de hele wereld aan haar voeten had liggen en hij haar vrijwel niets te bieden had. Ondanks zijn rusteloosheid vond Nick de Point nog steeds de mooiste plek op aarde, maar een speelhal aan de kust was nu niet bepaald te vergelijken met Las Vegas. En een optreden in The Sailor's Rest viel in het niet bij een optreden voor duizenden mensen. Het was zo'n belachelijke vergelijking dat Nick hardop begon te lachen.

‘Hé, zo slecht zijn mijn kookkunsten nou ook weer niet,’

protesteerde Alex, waardoor Nick zich realiseerde dat hij in gedachten verzonken was geweest en niet had opgelet.

‘Sorry, ik was ergens anders met mijn gedachten.’ Zijn vriend gaf hem een klopje op zijn schouder met een meelevende blik in zijn ogen, wat Nicks humeur weinig goed deed. Hij besloot niet langer te denken aan iets wat toch nooit werkelijkheid zou worden en sloeg zijn arm om Alex’ schouder. ‘Maar nu luister ik. Vertel me wat er vanavond op het menu staat.’



Het was zo warm dat hun kleren snel droog waren en al snel lag iedereen in de zon of in de schaduw een boek te lezen of naar muziek te luisteren. Nick had zijn T-shirt uitgetrokken om optimaal van de zon te kunnen genieten en was naar een podcast over cricket aan het luisteren toen er een schaduw over hem heen viel. Hij hief zijn hand op om zijn ogen af te schermen tegen de zon en zag dat Tom en Nerissa van de rust gebruik maakten om er even tussenuit te knijpen. Max wilde zich bij hen voegen, maar hij werd snel tegengehouden door Sylvia, die hem bij zijn pols pakte en iets in zijn oor fluisterde. Wat ze zei zorgde ervoor dat de ogen van de jongen groot werden en er een enorme glimlach op zijn gezicht verscheen. Hij ging vrolijk naast haar zitten om samen een puzzel uit het dikke boek op haar schoot te maken. De overredingskracht van zijn moeder bleef hem verbazen. Nick draaide zich om om naar het stel te kijken en glimlachte toen hij zag dat ze hand in hand langs de rand van het water wandelden. Hij was blij dat Nerissa iemand had gevonden nadat ze zo lang alleen was geweest. Misschien moest hij een voorbeeld aan haar nemen en leren wat geduldiger te zijn. Nerissa’s eerste relatie was geëindigd in

een tragedie, dus het was geen wonder dat ze het moeilijk had gevonden om een nieuwe relatie te beginnen. Het enige wat Nick had gedaan was verliefd worden op iemand die onbereikbaar was. Hij had vanaf het begin geweten waar hij aan begon en ze waren al langer uit elkaar dan ze samen waren geweest, dus waarom kon hij haar niet uit zijn hoofd zetten? Hij realiseerde zich dat hij de laatste vijf minuten van zijn podcast had gemist, spoelde hem terug en probeerde weer in de relaxte stemming te komen waar hij daarnet zo van genoten had.

Het lukte bijna.

Toen zijn podcast even later was afgelopen, trok hij zijn oortjes met een zucht uit zijn oren. Hij was te afgeleid geweest om er echt goed naar te luisteren. Voordat hij de kans had om zijn mobiel te pakken om iets anders te zoeken om naar te luisteren, sprong zijn moeder overeind. Ze schermde haar ogen af tegen de zon en staaarde naar iets verderop op het strand.

‘Zijn ze dat?’ vroeg Sylvia, waarna ze er opgewonden aan toevoegde: ‘Ja, hij zwaait! Andrew, dat is het teken!’ Ze draaide zich om en gebarde ongeduldig naar Laurie. ‘Waar zijn de sleutels? Schiet op!’

‘Ik heb ze hier.’ Laurie gooide de sleutels van het café naar haar vader, die overeind krabbelde van zijn handdoek. ‘Wil je dat Jake je een handje helpt?’ Dat had ze eigenlijk niet hoeven vragen, want Jake was al gaan staan en stak zijn voeten in een paar oude sneakers.

Verward door de plotselinge commotie keek Nick toe hoe het tweetal zich weghaastte. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Dat zie je zo,’ zei zijn moeder met een zelfvoldane glimlach terwijl ze haastig weer ging zitten. ‘Doe alsof er niets aan de hand is, iedereen!’

Nick wisselde een blik uit met Alex en Ivy, die hun schouders

ophaalden. Hij draaide zich om om een blik te werpen in de richting waarin zijn moeder had gekeken en kreeg een klap op zijn achterhoofd met haar puzzelboek. 'Niet staren, anders bederf je de verrassing.'

'Ik kan moeilijk iets bederven als ik geen flauw idee heb wat er aan de hand is,' mopperde Nick, maar hij pakte het boek van zijn vader op en deed alsof hij las terwijl hij af en toe een vluchtige blik over het strand wierp.

Even later kwamen Jake en zijn vader terug, de laatste iets meer buiten adem dan de eerste. Ze zetten wat leek op een koeltas en een grote kartonnen doos in de schaduw achter Archies stoel en ploften toen neer op hun handdoeken. Nick gaf het boek terug aan zijn vader, maar Andrew had geen kans om het te openen, want Tom en Nerissa kwamen terug van hun wandeling. Ze straalden allebei van oor tot oor en Nerissa had tranen in haar ogen. Op het moment dat ze haar hand naar voren stak om hen een diamanten ring te laten zien, viel alles op zijn plek. Terwijl het gelukkige paar werd overladen met felicitaties, leunde Nick naar zijn vader toe en gaf hij hem een duwtje tegen zijn arm. 'Dit is waarom je ons vandaag allemaal bij elkaar wilde hebben, of niet?'

Grijnzend sloeg zijn vader zijn arm om Nick heen en trok hij hem dicht tegen zich aan om een kus op zijn wang te drukken. 'Het was een van de redenen, maar niet de enige.' Nick keek naar zijn vader en zag dat Nerissa niet de enige was met tranen in haar ogen. Andrew Morgan mocht dan een grote man zijn, zijn hart was zo zacht als een marshmallow.

'Ik ben zo ontzettend blij voor jullie,' riep Sylvia uit terwijl ze eerst Nerissa en daarna Tom omhelsde. 'We moeten een toast uitbrengen op jullie toekomstige geluk!'

Het werd duidelijk waarom Jake en Andrew daarnet

zoveel haast hadden toen ze een paar flessen champagne uit de koeltas haalden, samen met een aantal wegwerpglazen. Sylvia overhandigde een plastic flute aan Nerissa en een tweede aan Tom, die zijn wenkbrauw verbaasd naar haar optrok. 'Ik heb geen seconde aan je getwijfeld,' zei ze, waarna ze hem een klopje op zijn wang gaf. 'Of aan jou,' voegde ze eraan toe, terwijl ze Nerissa's vrije hand pakte en er een kneepje in gaf. 'Jullie zijn echt voor elkaar gemaakt...' Ze draaide zich lachend om en wapperde met haar hand voor haar gezicht om haar eigen tranen te bedwingen. 'Hemel, geef me een glas voordat ik begin te snorren!'

Nadat alle glazen gevuld waren, vormde iedereen een kring om Tom en Nerissa. 'Op het gelukkige paar,' zei Nicks vader terwijl hij zijn glas hief. 'Dat jullie elkaar elke dag troost en vreugde mogen brengen.'

'Op het gelukkige paar!' zeiden ze allemaal in koor, waarna ze van hun champagne nipten.

Max en Emily gingen aan weerszijden van Tom en Nerissa staan voor een knuffel. 'Mag ik bruidsmisje zijn?' vroeg Emily met grote ogen en een opgewonden glimlach.

'Natuurlijk mag je dat, schat,' zei Nerissa. 'Ik zou niets liever willen.'

'Ik wil géén bruidsjonker zijn,' zei Max zo serieus dat iedereen begon te lachen.

'Ik dacht dat jij mijn getuige misschien zou willen zijn,' zei Tom tegen zijn zoon, waarna hij zijn broer een verontschuldigende blik toewierp.

'Fantastisch idee,' zei Alex, die zich duidelijk niet afgewezen voelde door Toms keuze. 'Nick, Jake en ik kunnen plaatsaanwijzers zijn.'

'Is dat zo?' Nick gaf zijn vriend een por tussen zijn ribben.

‘Misschien moet je het eerst vragen voordat je me als vrijwilliger opgeeft.’ Hij had het als grapje bedoeld, maar toen hij het gezicht van zijn tante zag betrekken, stelde hij haar meteen gerust. ‘Waar je me ook voor nodig hebt, ik zal er zijn. Weten jullie al wanneer jullie willen trouwen?’

Nerissa en Tom keken elkaar aan. ‘We hebben nog geen tijd gehad om de praktische zaken te bespreken.’

Tom sloeg zijn arm om haar middel. ‘Ik wil niet te lang wachten, dus misschien kunnen we rond Kerstmis trouwen?’

Er werd enthousiast gereageerd op zijn voorstel, vooral door de vrouwen, die meteen begonnen te praten over jurken en bloemen en dergelijke.

Nick maakte zich snel los van het gesprek door naar Alex te lopen en zijn glas tegen dat van hem te tikken. ‘Dat van die plaatsaanwijzers was een goed idee,’ zei hij, waarna hij een slok nam.

Alex haalde zijn schouders op, alsof het niets voorstelde. ‘Ik kon zien dat Tom bang was dat hij mijn gevoelens kwetste, maar dat is niet nodig. Ik denk dat het juist goed is dat ze Max en Emily er zo bij betrekken. Nerissa trouwt niet alleen met Tom, ze gaat ook een permanente verbintenis met zijn kinderen aan.’

‘Goed punt.’ Nick keek naar zijn tante. Hij had zich altijd afgevraagd wat mensen precies bedoelden als ze zeiden dat iemand straalde, maar nu wist hij het. Nerissa straalde van geluk. Hij was dolblij voor haar – dolblij voor hun alle vier dat ze een gezin hadden kunnen stichten na zoveel verdriet. ‘Kerstmis dus,’ mompelde hij, terwijl hij naar zijn glas staarde. ‘Dat geeft me een paar maanden de tijd om een date te regelen.’

Jake liep naar hen toe. ‘Wat hoorde ik nou over een date?’

‘Ik zei alleen dat ik een paar maanden de tijd heb om een date te regelen, anders ben ik straks de enige vrijgezel op de

bruiloft. Tenzij je moeder een toyboy ziet zitten?’ zei hij met een duivelse grijns.

Misschien had hij dat beter niet kunnen zeggen terwijl zijn vriend een slokje van zijn champagne nam, dacht Nick terwijl hij een stikkende Jake op zijn rug klopte. ‘Je maakt geen kans,’ hijgde Jake toen hij eindelijk weer op adem was gekomen.

Nick stak zijn handen protesterend omhoog. ‘Hé, zo’n slechte optie ben ik niet! Ik zou een echte heer zijn. Het is niet alsof we in zo’n schandaalprogramma komen – ‘mijn nieuwe vader is ook mijn zwager.’ Nick en Alex barstten in lachen uit.

‘Je bent zo grappig, je zou een carrière als komiek moeten overwegen,’ zei Jake met rollende ogen, waarna hij zelf ook begon te lachen. ‘Zelfs als het idee dat jij met mijn moeder datet niet compleet weezinwekkend was, ben ik bang dat je te laat bent.’

‘O, heeft Linda een vriendje?’ Alex gaf Jake een niet al te zachte por tussen zijn ribben. ‘Daar ben jij vast heel blij mee.’

Jake gaf Alex een stomp tegen zijn arm, waardoor hij zijn champagne bijna morste. ‘Niet zo hard,’ siste hij. ‘Ik weet niet of ze er al klaar voor is om het aan iedereen te vertellen.’ Ze keken allemaal naar Linda, maar die had het te druk met plannen maken voor de bruiloft om zich bewust te zijn van hun gesprek. ‘Vertel het nog maar tegen niemand, maar ze heeft een paar dates gehad met Pete Bray. Ze doet er luchtig over, maar ik denk dat ze hem leuk vindt.’ Jake zuchtte. ‘Ze verdient iemand die haar goed behandelt. Ik hoop dat hij haar niet teleurstelt.’

‘Pete heeft een hart van goud,’ verzekerde Nick hem. De eigenaar van The Sailor’s Rest was al een tijdje gescheiden en hij en zijn ex-vrouw konden nog steeds goed met elkaar overweg, wat veel zei over het fatsoenlijke karakter van de man. Jakes vader was vorig jaar overleden en hoe minder er over hem

gezegd werd, hoe beter. ‘Ik hoop dat het iets wordt tussen hen, ik denk dat ze een leuk stel zouden vormen.’

‘Ik ook.’ Jake zuchtte nogmaals. ‘Ik moet wel zeggen dat het vreemd is om me zorgen te maken over mijn moeders liefdesleven.’

Nicks blik dwaalde af naar zijn eigen ouders, die hun armen om elkaar heen geslagen hadden. Ze waren al sinds hun schooltijd een stel en waren duidelijk nog steeds verliefd op elkaar. Wat geweldig was, maar het was geen onderwerp waar hij graag al te lang bij stilstond. ‘Je kunt er het beste niet te veel over nadenken.’

Jake huiverde. ‘Laten we onze glazen opnieuw volschenken en het over iets anders hebben.’



Na een tijdje ging iedereen weer op zijn handdoek of in zijn ligstoel liggen om van de zon te kunnen genieten. Nicks opmerking dat hij een date moest zien te vinden voor de bruiloft was eigenlijk maar half voor de grap geweest, maar toen hij om zich heen keek naar zijn vrienden en familie, merkte hij dat het leven aan hem voorbij ging. Zijn gedachten dwaalden weer af naar de vrouw die zijn hart had gestolen. Zelfs als hij dapper genoeg was om nog een afwijzing te riskeren door weer contact met haar op te nemen, leek het weinig zin te hebben nu ze zo ver weg woonde. Zijn blik dwaalde af naar de zacht rollende golven, alsof hij over de Atlantische Oceaan kon kijken. Uit de dingen die hij zo nu en dan op social media voorbij zag komen, bleek dat ze een nieuw leven voor zichzelf aan het opbouwen was. Het werd tijd dat hij hetzelfde probeerde te doen.

In de hoop dat muziek hem zou afleiden van zijn weemoedige gedachten, besloot Nick iets nuttigs te doen en een

afspeellijst te maken voor de huwelijksreceptie van Tom en Nerissa. Hij pakte zijn mobiel en opende zijn Spotify-account, maar nadat hij één blik had geworpen op de meest trending artiest sloot hij het meteen weer.

Als het lot wilde dat hij Aurora Storm zou vergeten, liet het dat wel op een vreemde manier zien.



‘Je was geweldig, Aurora, je hebt echt alles uit de kast gehaald vanavond! Ze aten uit je hand.’ Terwijl ze de lovende woorden van de stagemanager in ontvangst nam, samen met een flesje water en een handdoek, glimlachte Aurora vriendelijk voordat ze naar de plastic klapstoel in de hoek van het backstagegedeelte liep. Haar gezicht en korte blonde haar waren nat van het zweet en ze was dankbaar voor de airconditioning. Haar handen trilden van de adrenaline en ze kreeg de dop van het flesje met moeite losgedraaid. Ze gaf de voorkeur aan pop-up waterflessen, maar in tegenstelling tot sommige van haar mede-artiesten van de toepasselijk genaamde Divas-tour deed ze niet moeilijk over dat soort dingen. Het technische team had al meer dan genoeg aan hun hoofd en Aurora was niet het soort persoon dat haar manager een lijst met eisen aan haar contracten liet toevoegen. Hoewel haar keel uitgedroogd was, dwong ze zichzelf om kleine slokjes water te nemen. Aan het begin van haar carrière had ze een keer de fout gemaakt om alles in één keer weg te klokken, waardoor ze het

daarna weer uitspuugde over de suède schoenen van de enge executive van haar platenmaatschappij. Hij probeerde haar daarna tenminste niet meer uit te nodigen voor een etentje.

Hoewel ze dat waarschijnlijk eerder te danken had aan haar manager Dennis. Hij was woedend geweest toen ze hem had verteld dat de man iets te graag bij haar in de buurt was. Zijn dunner wordende haar en hangende kaaklijn deden Aurora altijd denken aan een treurig ogende bloedhond, maar Dennis was een echte rottweiler als het ging om het beschermen van de mensen die hij vertegenwoordigde. Het bureau dat hij samen met zijn vrouw Hetty runde, bestond voor een groot deel uit vrouwelijke cliënten. Het was een van de dingen die Aurora hadden aangetrokken en ze was nog elke dag dankbaar dat ze tien jaar geleden bij hen had aangeklopt, toen ze nog een naïef meisje was met een grote stem, nog grotere dromen en absoluut geen idee van de realiteit van het leven buiten de arbeidersstad waar ze was opgegroeid. Terwijl ze kleine slokjes van haar water nam en luisterde naar de prachtige stem van Marcy Johnson, de meervoudig platina-artieste die na haar het podium op was gegaan, voelde Aurora zich mijlenver verwijderd van het meisje dat ze ooit geweest was. Niet voor het eerst miste ze haar thuis. Hoe was het mogelijk om een plek te missen waarvan je je nooit echt had gevoeld dat je er hoorde?

Een golf van eenzaamheid overspoelde haar toen ze om zich heen keek naar de overvolle backstageruimte. Ze herkende alle gezichten, maar was er niet in geslaagd iedereen naam te onthouden vanwege de hectiek van het op het laatste moment meedoen aan de twee weken durende Divas-tour. Een van de oorspronkelijk aangekondigde artiesten had op het laatste moment moeten afhaken vanwege een flinke strottenhoofd-ontsteking en Aurora was gevraagd om in haar plaats op te

treden. Het liet zien hoe goed haar tournee van eerder dat jaar was ontvangen. Deze shows waren het hoogtepunt van een zeer succesvol jaar, waarin ze voor het eerst geacteerd had dankzij gastrollen in een paar langlopende tv-series. Het was zowel leuk als beangstigend geweest en ze merkte dat ze was gebeten door het acteevirus. Dennis was altijd op zoek naar nieuwe kansen voor haar en hij had haar geleerd dat 'ja' zeggen het risico bijna altijd waard was. Hij was de reden dat ze de kans had gekregen om mee te doen aan *Strictly Come Dancing* en een paar wilde weken in het Australische regenwoud had doorgebracht dankzij haar deelname aan *I'm a Celebrity*. Ze moest toegeven dat ze het leren van de tango leuker had gevonden dan het doorstaan van de eetproeven, maar beide waren ervaringen waar ze als meisje nooit van had durven dromen. Talloze deuren gingen voor haar open, dus waarom verlangde ze naar de kleine slaapkamer in het rijtjeshuis dat haar ouders niet wilden verlaten, zelfs niet nadat ze had aangeboden een mooi nieuw huis voor ze te kopen?

'Kan ik iets voor u halen, mevrouw Storm?' Een enthousiast meisje van een jaar of negentien met een lief gezicht glimlachte naar haar, gretig om haar van dienst te zijn.

Terwijl ze zich de naam van het meisje probeerde te herinneren schudde Aurora haar hoofd. Hij begon met een K, daar was ze zeker van. Niet Kelly, maar iets wat erop leek... 'Ik hoef niets, dank je, Kayleigh.'

Toen ze Kayleighs grijns zag, was Aurora blij dat ze zich haar naam op het laatste moment had herinnerd. 'Geen probleem! Ik ben in de buurt, dus geef het maar aan als je toch iets nodig hebt.' Ze aarzelde en leunde toen een stukje naar Aurora toe. 'Ik weet dat we professioneel moeten zijn, maar ik moet je gewoon vertellen hoe geweldig ik 'Home Again' vind. Ik heb er al een miljoen keer naar geluisterd!'

‘Dat is heel lief van je, dank je.’ Aurora leunde ook een stukje naar voren om het samenzweerderige karakter van hun gesprek te versterken. ‘Als je samen op de foto wilt, kom morgen dan naar me toe als mijn make-up net gedaan is en ik niet helemaal rood en bezweet ben, oké?’

‘O, dat zou ik geweldig vinden! Niet dat je er niet altijd mooi uitziet, natuurlijk!’

Aurora lachte om de geschrokken uitdrukking op Kayleighs gezicht. ‘Doe niet zo gek, ik zie er altijd vreselijk uit als ik van het podium afkom.’ Hoewel het niet vaak meer gebeurde, kwam haar Britse tongval zo nu en dan weer naar boven. Ze stond op en gaf het meisje een geruststellend klopje op haar arm. ‘Je doet het geweldig, bedankt dat je op me let. Kom morgen voor de show naar me toe, oké?’

‘Oké, dat zal ik doen!’ Kayleigh glimlachte stralend naar Aurora en haastte zich daarna weg. De zangeres die na Aurora het podium had betreden, was bezig met de laatste noten van haar bekendste hit. De kracht in haar stem deed Aurora opnieuw huiveren. Het was echt een wonder dat ze omringd was door zoveel geweldig talent. In haar hoofd doorliep ze de rest van de show. Er waren nog twee acts voordat de headliner aan de beurt was, en dan kwam er nog een mix van duetten en trio’s, waarvan zij er één meezong, waarna de show werd afgesloten met alle artiesten die ‘I’m Every Woman’ zongen. Aurora liep naar de kleedkamer om zich om te kleden en het make-upteam haar make-up te laten bijwerken. Ze wist eigenlijk wel dat haar make-up nog steeds goed zat, maar ze ging nooit het podium op zonder er perfect uit te zien of te klinken. Mensen hadden hun zuurverdiende centen betaald om haar te zien optreden en ze verdienden het allerbeste dat ze hen kon geven.

Anderhalf uur later had ze gedoucht en zich omgekleed

in wat haar vader een vrijetijds-kloffie zou noemen. Als hij wist hoeveel het aquamarijne joggingpak had gekost, zou hij geschokt zijn. Nee, niet geschokt, alleen verward en misschien een beetje verdrietig over hoe weinig hij tegenwoordig met zijn dochter gemeen had. Toen ze voor het eerst bekendheid begon te vergaren, was Aurora's eerste instinct geweest om zich te verstoppen in wijde kleding en onder baseballcaps, maar dat had er alleen maar toe geleid dat ze alsnog gefotografeerd werd en op showbizzpagina's werd omschreven als een slons. Opgaan in de massa was de oplossing, en hier in Las Vegas betekende dat het dragen van kleurrijke kleding. Mensen zagen de kleur eerst, en misschien dat er een paar blikken bleven hangen op haar figuur, maar slechts weinig mensen keken naar haar gezicht. Het veruilen van de contactlenzen die ze op het podium droeg voor een bril met zwart montuur hielp ook. Clark Kent had echt gelijk wat die vermomming betrof.

En het bewijs dat haar strategie om zich in het volle zicht te verbergen werkte werd geleverd toen ze met de lift van haar hotelkamer op de penthouse-verdieping naar beneden ging en het stel dat een paar verdiepingen later instapte haar nauwelijks meer dan een glimlach schonk. Ze hadden het te druk met of de lift naar de verdieping ging waar het casino zich bevond. De dollartekens waren bijna hun in ogen te zien terwijl ze hun strategie voor de blackjack- en pokertafels bespraken. Aurora luisterde met een half oor naar hun gesprek. De tafels hadden haar nooit aangetrokken, maar de gokautomaten, met hun knipperende lichten en harde muziek, vond ze wel leuk. Met een strikt vastgesteld budget had ze een paar zorgeloze uren doorgebracht aan de gokautomaten. Ze won wat geld, verloor dan weer en keek naar de mensen om haar heen. Het casino was vanavond echter niet haar bestemming. Ze zei het stel beleefd